

Tuổi già, buổi sáng thức dậy, nghe gân cổ đau râm mà mừng, vì biết mình còn sống. Đợi ý viết nháp vội, trong mắt cuốn sách M mà ông T đã c đ đ c, làm ông th m thía cái h nh phúc lằng lằng của ông sống mãi khi v a t nh gi c.

Bà n bè cùng trang lứa với ông, nhiều người đã về với Diêm Vương khi còn trẻ măng, vì cuộc sống tàn khốc li t dài ngày trên quê hương. Nhiều người khác gặp ngã trong tù vì đói khát, bệnh tật, mất hoang vu của n. Mất sống khác nhau, vì khao khát tự do mà chôn thân dưới đáy biển, hoặc chết khô giữa rừng sâu. Không ít người còn l i, t th n cũng đã đón m i vì b o b nh, khi tu i năm sáu m i. Ph n ông v n còn dai d ng sống sót cũng là ân hu tr i ban, không vui h ng tháng ngày, cũng u ng l m sao!

Ý nghĩ đó làm ông m m c i sung sống. Ông v n tr m thân trong chốn m. T i chi mà d y sống cho m t. M i khi nghe tiếng kh i đ ng máy xe t hàng xóm v ng qua trong buổi tinh sống, ông càng vui sống h n, vì không còn ph i vùng d y giữa đêm đen, l n l i đi ki m c m hàng ngày nh m y gã tr tu i i c nh nhà. V h u r i, m i tu n h ng b y ngày ch nh t, b y ngày th nh th i. H t áp l c c a công vi c hàng ngày, không ph i lo l ng b th t nghi p khi kinh t kh ng ho ng xu ng đ c. Kho re.

C n m tr m chốn m nghe nh c m m vắng v ng ru đ a, phát ra t cái radio nh , có khi ông chấp thêm đ đ c m t gi c ng ng n ngon lành. Ng chán thì d y. B c xu ng gi ng, dù kh p x ng sống đau, đi kh p kh nh ông cũng th m cảm n cái chân ch a li t, còn lê l t đ đ c. Ch a ph i n m dán l ng vào gi ng nh m t s ng i b t h nh khác. Nh ng k này mà nhích đ đ c vài b c cà th t nh ông, thì ch c h cũng sống r n ng i. Ông th m b o, có thêm đ đ c m t ngày đ sống, đ vui, đ yêu đ i. B nh ho n chút chút, thì ph i m ng, ch đ ng có nhăn nhó than v n ôi.

M i khi đánh răng rửa mặt, ông l m th m: “Mình sống như vua rửa, có n c máy tinh khi t đ dùng. Gi n y, c th gi i, có h n m t t ng i thi u n c đ n u ăn, đ t m gi t và nhi u t ng i khác không có n c s ch, ph i u ng n c đ b n.” Dù cái bàn ch i đánh răng đang ng ngo y trong h m, ông cũng hát ca. Khi áp cái khăn t m đ y n c lên m t, ông c m đ đ c cái mát l nh và ni m sung sống ch a chan đang lan t a ch y kh p ng i. Ông biết đang đ đ c ân sống của tr i đ t ban cho trong tu i già. Ông c nh mãi th i đi tù Công Sơn, m i ngày ch có đ đ c m t lon n c ch ng m t lít, đ r a ráy t m gi t. Ch ng đó thôi, mà cũng xong vi c. Khi y, th m cái khăn t lau kh p ng i, nghe mát r i, đã đ i, và khi còn l i m t ph n n c c n đen

ngòm d□□ i đáy lon, c□ m đ□ lên đ□ nh đ□ u, s□□ ng đ□ n rên lên đ□□ c.

Ng□ i lên cái b□ n c□ u êm ái, nhà c□ u s□ ch s□ , tr□ ng toát, th□ m tho, không v□□ ng m□ t chút mùi v□ hôi hám, đèn đóm □□ sáng tr□ ng, có nh□ c văng v□ ng t□ radio, ông c□ m cu□ n sách th□□ ng th□ c ch□ nghĩa c□ a “thánh hi□ n”, t□ t□□ ng c□ a Đông Tây. Không bao gi□ ông quên cùng gi□ phút n□ y, có h□ n ba t□ nhân lo□ i không có c□ u tiêu đ□ làm cái chuy□ n khoái □□ c th□ t□ . Có ng□□ i ph□ i ra đ□ ng □□ ng □□ ng gió, mà làm chuy□ n “nh□ t qu□ n công, nhì □ đ□ ng”. Ph□ i g□ p g□ p cho xong chuy□ n, không nh□ n nha đ□□ c, vì hai tay ph□ i múa lia □□ a h□ t ra đằng sau, đ□ xua đu□ i lũ ru□ i đ□ ng đang vo ve “oanh t□ c”. Xong vi□ c, may m□ n □□ m thì có lá chu□ i khô mà lau chùi, còn không thì dùng đ□ t cày, đá c□ c, n□ m c□ , que nhánh cây t□□ i, khô. Ông c□ nh□ th□ i làm vi□ c □ qu□ n □ , ch□ có nhà tiêu □□ thiên, hai t□ m ván b□ t ngang qua m□ t h□ m c□ u □□ thiên, n□ ng xông h□ i phân ng□□ i lên nóng h□ ng h□ c rất c□ m□ t, bên d□□ i giò b□ lúc nhúc □□ m nh□ m làm thành m□ t t□ m màn tr□ ng-ngà chuy□ n đ□ ng. Có con gà □ đáy h□ m, nó đang th□□ ng th□ c ngon lành món giò b□ , th□ y ông xu□ t hi□ n b□ t th□ n, s□ hải ho□ ng h□ t đ□ p cánh bay lên kêu quang quác và vung vãi ‘ám khí’ kh□ p trong không gian, làm ông cũng khi□ p viá, ôm đ□ u phóng ch□ y dài. Nghĩ đ□ n ch□ ng đó thôi là ông đ□ c□ m đ□□ c cái sung s□□ ng đang có ngay bây gi□ . Ng□ i th□ t lâu, đ□ c cho xong m□ y trang sách, m□ i nh□ n nh□ r□ i phòng.

Ông T□ t□ đái m□ t bình trà nóng, m□ t ly cà phê th□ m, r□ i n□ u n□ i cháo g□ o t□ đ□ c r□ n ăn v□ i cá kho m□ n. D□ n ra bàn, đèn vàng soi m□ t kho□ ng □□ m cúng. Ông thông th□ v□ a h□ p nhâm nhi, v□ a ăn t□ ng mu□ ng cháo, ch□ t g□ o béo t□ o v□ giác đi qua trong c□ h□ ng. Ông □□ m th□ m: “Ngon, cao □□ ng m□ v□ cũng không b□ ng”. Ông th□□ ng ngâm nga hai câu th□ :

“V□ cũ, chó già, tô cháo nóng.
Ba ngu□ n thân thi□ t đ□ t dào th□□ ng”.

M□ t ông dán vào trang th□ đang c□ m trên tay, g□ t gù th□□ ng th□ c ý □□ i hoa g□ m. Ông tr□ m mình vào nh□ ng giòng th□ , tìm xao xuy□ n xúc đ□ ng mênh mang. Th□ nh tho□ ng ông d□ ng □□ i, và nói nh□ cho chính ông nghe: “Tiên trên tr□ i cũng ch□ s□□ ng và thông dong nh□ th□ này là cùng”. Ông nh□ đ□ n cái th□ i “ti□ n nhanh, ti□ n m□ nh, ti□ n v□ ng ch□ c lên xã h□ i ch□ nghĩa”, bu□ i sáng b□ ng đói meo, vác cu□ c đi làm lao đ□ ng tay chân n□ ng nh□ c, ráng u□ ng m□ t bát n□□ c lã đ□ c□ m h□ i và đánh □□ a cái b□ ng đang sôi s□ n s□ t. Bây gi□ đ□□ c nh□ th□ n□ y, ph□ i bi□ t cảm □□ n ân s□ ng c□ a tr□ i ban cho. Bi□ t bao nhiêu t□ ng□□ i trên th□ gi□ i này m□ □□ c đ□□ c có m□ t bu□ i sáng th□ nh th□ i và no □□ m nh□ ông mà không đ□□ c nh□ ?

Nhìn xuyên qua c□ a phòng ng□ , ông th□ y bà v□ n□ m ng□ gi□ c yên bình, lòng ông d□ t dào ni□ m th□□ ng. Bà đã cùng ông m□ y m□□ i năm d□ t dìu nhau trong phong ba bão táp c□ a giòng đ□ i nghi□ t ngã. Đã chia s□ ng□ t ngàο cũng nh□ đ□ ng cay c□ a m□ t th□ i khó□ i □□ a điên đ□ o. Gi□ này, may m□ n v□ n còn có nhau trong cu□ c đ□ i, th□□ ng yêu th□ m thi□ t, nh□□ ng nh□ n nâng đ□ chăm

sóc ngày đêm. Không nh□ nh□ ng c□ p v□ ch□ ng già khác, c□ l□ c đ□ c gây g□ nhau, tranh th□ ng thua t□ ng lí t□ ng tí, làm m□ t h□ nh phúc gia đình. Ông th□□ ng bà bi□ t an ph□ n th□ th□□ ng, không đ□ ng núi n□ y trông qua núi n□ . Ông th□ y bà hi□ n lành và có trái tim đ□ p nh□ thánh n□ . Ông mu□ n vào phòng, hôn bà lên trán, nh□ ng ng□ i làm v□ m□ t gi□ c ng□ ngon bu□ i sáng. Ông l□ i cảm □ n tr□ i đã đem bà bu□ c vào đ□ i ông. Ông c□□ i và nh□ câu nói c□ a m□ t nhà văn nào đó: “Đ□ i s□ ng không th□ thi□ u đàn bà, nh□ ng s□ ng đ□□ c v□ i m□ t ng□□ i đàn bà không ph□ i đ□ .”

Ông T□ ra v□□ n. m□ t m□ nh đ□ t nh□ tr□ ng vài cây hoa, h□□ ng th□ m thoang tho□ ng, có ti□ ng chim kêu đầu đó líu lo v□ ng l□ i. M□ y đoá hoa s□ c s□ còn đ□ ng s□□ ng đêm lóng lánh. N□ ng mai □ m áp ph□ lên da th□ t ông, t□ o thành m□ t c□ m giác đ□ u dằng, êm ái. Ông v□□ n vai, xoay ng□□ i trong th□ th□ đ□ c ch□ m, x□□ ng s□ ng đ□□ c th□ giãn kêu rǎng r□ c, đã đ□ i. Hít th□ và ph□ t tay ch□ ng m□□ i lǎm phút cho máu huy□ t l□ u thông. Lo□ i th□ đ□ c n□ y đã giúp ông b□ t đ□□ c nh□ ng c□ m m□ o thông th□□ ng, ông tin v□ y.

Ông T□ thay áo qu□ n đ□ đi ra đ□□ ng. C□ m cái áo lành l□ n b□ ng v□ i t□ t trên tay, ông th□□ ng nh□ đ□ n th□ i đi tù, khâu bao cát làm áo, rách t□ t□ i, không đ□ che gió l□ nh th□ u x□□ ng c□ a núi r□ ng. Th□ mà cũng có nhi□ u tù nhân khéo tay và ngh□ ch ng□ m, khâu bao cát thành b□ đ□ l□ n, đ□ ba m□ nh, và làm luôn c□ cái “cà v□ t”, mang vào trông cũng sang tr□ ng nh□ đi ăn đám c□□ i. Nh□ l□ i th□ i đó mà rùng mình. Còn s□ ng sót, và đ□ n đ□□ c đ□ t n□□ c t□ do này, cũng là m□ t đ□□ u m□ u nhi□ m l□ lũng. Ông T□ đi ra đ□□ ng, xe c□ vùn v□ t qua l□ i liên miên. L□ đ□□ ng r□ ng, ph□ ng phiu, s□ ch s□ . Bên kia là giao đ□□ m c□ a hai xa l□ , các nhánh c□ u cao đan u□ n éo ch□ ng ch□ t lên nhau, vòng vèo trên không, nh□ nh□ ng nù i r□ i. Ông T□ th□ m cảm □ n ti□ n nhân đã đ□ s□ c l□ c, m□ hôi, tài nguyên khai phá và xây đ□ ng nên nh□ ng ti□ n nghi n□ y cho ông nh□ y x□ m vào h□□ ng đ□ ng, mà không ai có m□ t l□ i ganh ghét, t□ hi□ m.

Ông, t□ m□ t trong nh□ ng n□□ c l□ c h□ u nh□ t c□ a hành tinh n□ y, b□ chính quy□ n cu□ x□ ông b□ c đāi, k□ th□ , k□ m c□ p và l□ y h□ t các t□ do c□ b□ n. Đ□ n đ□ t n□□ c này, ông đ□□ c bình đ□ ng, có công ăn vi□ c làm h□ p v□ i kh□ năng, con cái ông đ□□ c đ□ n tr□□ ng, h□ c hành thành tài, có ngh□ nghi□ p v□ ng ch□ c và s□ ng v□ i m□ c trung l□ u. Ông c□ m th□ y còn n□ quê h□□ ng m□ i n□ y quá nhi□ u th□ , t□ tinh th□ n đ□ n v□ t ch□ t, mà bi□ t không bao gi□ tr□ l□ i đ□□ c m□ t ph□ n nh□ nào. Ông T□ v□ a đi b□ v□ a ca hát nho nh□ .

M□ t ng□□ i c□ nh sát cao l□ n d□ nh dāng đi ng□□ c đ□□ ng chào ông, ông chào l□ i b□ ng l□ i cảm □ n đã gi□ gìn an ninh cho dân chúng sinh s□ ng. Ng□□ i c□ nh sát c□□ i và nói đó là b□ n ph□ n, vì l□□ ng b□ ng c□ a ông □ y đ□□ c tr□ b□ ng thu□ c□ a dân chúng, trong đó có ông. Ông T□ th□ y trong lòng bình an, ông không làm đ□□ u gì ph□ m pháp, thì không s□ ai c□ . Ông đ□ c trong báo, th□ y có nh□ ng x□ , dù không làm gì sai qu□ y c□ , cũng b□ c□ nh sát giao thông ch□ n l□ i đòi ti□ n, n□ u không cho ti□ n, thì b□ quy k□ t đ□ th□ t□ i mà mình không có.

N□ ng chi□ u hoe vàng c□ dây ph□ c□ a m□ t ngày thu, ông T□ b□□ c đi mà lòng r□ n rǎ. G□ p ai cũng

chào, c□□ i vui v□ . Nghe ông chào h□ i n□ ng nhi□ t, m□ i ng□□ i đ□ u vui theo. Th□ y m□ t ông c□ m□ t mà y d□ m d□ m r□ u r□ đi ng□□ c đ□□ ng, ông T□ l□ n ti□ ng:

“Chào c□ ? Có m□ nh kh□ e không? Hôm nay tr□ i n□ ng đ□ p quá!” Ông c□ tr□ l□ i qua loa: “Tòm t□ m, ch□ a ch□ t! Chán cái m□ đ□ i.” Ông T□ nói to: “Vi□ c chi mà chán đ□ i cho m□ t c□□ i. Ch□ a ch□ t là vui l□ m r□ i. C□□ có bi□ t là chúng ta đang sung s□□ ng ph□□ c h□ nh, t□ i chi phí ph□ m th□ i gian đ□ bu□ n n□ n?” Ông c□ th□ dài: “Ai cũng có nhi□ u vi□ c âu lo! Đ□ i đâu có gi□ n đ□ ! À, n□ y, mà hình nh□ ông đau chân, b□□ c đi không đ□□ c bình th□□ ng? Th□ thì vui n□ i gì?” Ông T□ c□□ i l□ n: “Vâng, tôi đau chân, nh□ đau chân mà tôi th□ y đ□□ c ni□ m vui hôm nay l□ n h□ n, vì còn đi đ□□ c, b□□ c đ□□ c, ch□ ch□ a ph□ i n□ m nhà. C□□ i, n□ u lo âu mà gi□ i quy□ t đ□□ c nh□ ng khó khăn, thì nên lo. Nh□ ng n□ u lo âu, mà không gi□ i quy□ t chi đ□□ c, thì hãy vui lên, cho đ□ phí ph□ m ngày tháng tr□ i cho” Ông c□ già l□ c đ□ u b□ đi.

Ông T□ xà vào ng□ i trên gh□ đá mát l□ nh c□ a công viên đ□□ i tầng cây có bóng n□ ng lung linh. Nhìn b□ n tr□ con ch□ i đùa la hét lẫn l□ n trên bãi cát, ông vui lây v□ i cái h□ n nhiên c□ a chúng. Bên kia đ□ i c□□, có đôi nam n□ n□ m đ□□ i g□ c cây, kê đ□ u lên tay nhau, tóc đ□ dài óng ánh, th□ nh tho□ ng vang ti□ ng c□□ i rúc rích. Đ□ t n□□ c n□ y □ m no và thanh bình quá, sao có nhi□ u ng□□ i còn kêu ca đ□ i s□□ ng khó khăn? Ph□ i chẳng nh□ ng k□ này ch□ a bi□ t an ph□ n, mu□ n đ□□ c nhi□ u h□ n đ□ u đang có, đang đ□ . Không th□ y đ□□ c ph□□ c h□ nh là l□ i t□ i h□ . Ông dong tay b□ t vài t□ m lá r□ i đang quay cu□ ng trong gió và l□ y bút ghi lên m□ t lá m□ y giòng th□ v□ a thoáng qua trong trí đ□ ca ng□ i cu□ c đ□ i. Th□ y bãi c□□ êm mát, ông n□ m dài, nh□ ng vòng tròn sáng màu vàng r□ i r□ c trên mg□□ i ông. Gió hiu hiu mát t□ h□ n□□ c v□ n qua làm m□ n tr□ n th□ t da. Ông T□ rút t□ túi qu□ n m□ t cu□ n sách nh□□ có nhan đ□ “14 ngàn đ□ u làm nên h□ nh phúc”. Tác gi□ t□ p sách nh□□ n□ y, th□ y đâu đâu cũng là h□ nh phúc tràn đ□ y. V□ n đ□ là c□ m nh□ n đ□□ c cái sung s□□ ng, cái h□ nh phúc đang có. T□□ vi□ c đ□ t chân lên m□ t t□ m th□ m m□ m êm ái, đ□ n vi□ c c□ n m□ t trái ng□ t chín m□ ng trong mi□ ng, đ□ n m□ m□ ng đ□□ c hát trên b□□ c m□ t h□ p đêm, nghe m□ t l□ i nói đ□ u dàng yêu th□□ ng...

H□ nh phúc và sung s□□ ng c□ m nh□ n đ□□ c t□ nh□ ng đ□□ u r□ t nh□□ nh□ t, đ□ n s□□, t□ m th□□ ng nh□ t trong sinh ho□ t hàng ngày. Không c□ n ph□ i là ôm ch□ t ng□□ i yêu trong vòng tay, cũng ch□ ng ph□ i v□ t nhau lẫn l□ n trên gi□□ ng, cũng không c□ n đ□ n vi□ c c□ m trong tay cái vé s□□ trúng đ□ c đ□ c, ho□ c làm ch□ đ□□ c m□ t tòa lâu đài sang tr□ ng... Ông nghĩ, ch□ c s□□ có ng□□ i cho tác gi□ t□ p sách n□ y là k□□ “l□ c quan t□ u”. Nh□ ng th□ l□ c quan t□ u h□ n là bi quan.

Đ□ i n□ y, có nhi□ u ng□□ i đ□ m mình trong h□ nh phúc, mà c□□ t□□ ng đang ng□ p l□ n trong b□ kh□ . Ho□ c đang đ□□ c ph□□ c h□ nh mà không bi□ t và xem th□□ ng, ch□□ khi m□ t đi, hay đã trôi qua, m□ i bi□ t, thì đã quá mu□ n màng.

N□ ng đã xông h□ i n□ ng nóng, ông T□ đón chuy□ n xe buýt ra v□ . Cái vé xe cho ng□□ i già r□□ r□□, ch□□ b□ ng m□ t ph□ n ba vé bình th□□ ng. Ông nói l□ i cảm □ n tài x□□, và th□ y mang □ n nh□ ng ng□□ i cùng đi xe công c□□ ng n□ y, vì xem nh□□ h□□ đã gián t□□ p gánh m□ t ph□ n ti□ n vé cho ông.

V□□ nhà, bà T□□ đã đ□ n s□□ c□ m tr□ a, m□ i ông r□ a ráy cho s□□ ch□□ mà ra ăn. Th□ y ly n□□ c chanh mu□ i, ông c□ m u□ ng, ch□ t n□□ c ng□ t ngào m□ n m□ n chua chua, ngon lành đi qua c□□ h□ ng. Ông nhìn v□□ v□□ ánh m□ t th□□ ng yêu và nói l□ i cảm □ n cho bà vui. Ch□ a ăn, mà th□ y bát canh bông bí n□ u tôm đã bi□ t ngon. Nh□ ng món ăn thanh đ□ m này, v□ i ông, còn ngon h□ n s□□ n hào h□ i v□□ . Ăn xong, còn chút c□□ m th□ a, bà T□□ b□□ vào chén, c□□ t vô t□□ l□□ nh, không dám đ□□ đi, vì s□□ phí ph□ m c□ a tr□ i. Bà nh□ c câu nói c□ a ông: “Ngay gi□□ kh□□ c n□ y, trên th□□ gi□□ i có h□ n năm trăm tri□ u ng□□ i đang đói r□□, không có m□ t mi□ ng gì đ□□ ăn, và có h□ n vài t□□ ng□□ i ăn ch□ a no b□□ ng,

và nhĩ u tĩ ngĩ i khác quĩ n quĩ t ngày đĩm, cũng chĩ mong có đĩ no mà thĩi.” Đĩ tĩ ng đĩi, nĩn ông bà khĩng dĩm phĩ phĩ m thĩ c ấ.

Ông Tĩ mĩ ng vì ấ cĩn thĩ y ngon miĩ ng, khĩng nhĩ mĩ t sĩ ngĩ i khác, ấ gĩ cũng nhĩ nhai đĩ t sĩt, khĩng muĩ n nuĩ t, vì nhĩ t miĩ ng, mĩ t vĩ giĩc. Mĩ t sĩ ngĩ i khác cĩn tĩ hĩ i hĩ n nĩ a, hĩ khĩng cĩn ấ bĩ ng miĩ ng đĩĩ c, mà ấ bĩ ng bĩ ng, nhĩ ấ ng đĩ n thĩ c ấ nĩ vĩ dĩ dĩa, nhĩ đĩ xĩng cho xe hĩ i.

Ông Tĩ ngĩ i vĩo bĩn mĩ mĩy vi tĩnh lĩĩ t mau tin tĩ c thĩ giĩ i bĩĩ n đĩ ng. Đĩi khi thĩ y gĩa thĩ trĩĩ ng chĩ ng khoĩn tĩ t đĩ c xuĩ ng thĩ p, làm nhĩ u nhĩ bĩn luĩ n lo ngĩ i. Nhĩ ng ông Tĩ cĩĩ i, ông chĩ ng thĩm đĩ ý, khĩng cĩ n quan ngĩ i chi cĩ. Chĩ ng khoĩn lĩn hay xuĩ ng, cũng thĩ thĩi. Ông có lo ngĩ i hay quan tĩm cũng chĩ ng thay đĩ đĩĩ c gĩ. Vĩ i sĩ tĩĩ n hĩ u khĩm tĩ n, và cĩch ấ tiĩu trong khĩ nĩng tĩi chĩnh, ông bà Tĩ chĩ a bao giĩ thĩ y thĩ u thĩ n cĩi gĩ. Có mĩ t ông bĩ n khoe rĩĩ ng nĩy đĩ thĩn trĩ u phĩ. Bà Tĩ đĩu và hĩ i, trĩ u phĩ thĩ khĩc ngĩ i khĩng lĩ trĩ u phĩ cĩi gĩ? Ông bĩ n lĩng tĩng ấ p ấĩng khĩng bĩĩ t phĩ i trĩ lĩ i ra sao. Nhĩ ng ông bà Tĩ chĩ c chĩ n rĩĩ ng, hĩ ít tĩĩ n, nhĩ ng đĩĩ c sung sĩĩ ng, đĩ y đĩ hĩ n nhĩ u ngĩ i giĩu trĩ u phĩ khĩc. Ông Tĩ rĩ mĩ t qua cĩc tin tĩ c và cĩc bĩĩ n cĩ mĩ i nhĩ t. Thĩ t lĩ tuyĩ t đĩ u và thĩ n kĩ. Chuyĩ n vĩ a xĩ y trong giĩ trĩĩ c, đĩ đĩĩ c tĩĩ ng thuĩ t ngay. Đĩ o mĩ t vĩng tin tĩ c xĩng, ông quay qua mĩ vi-thĩ cĩ a bĩ n bĩ. Có nhĩ ng ngĩ i bĩ n xa cĩch hĩng ngĩn đĩ m, mĩ y chĩ c nĩm nĩy chĩ a gĩ p lĩ i nhĩu, mà thĩ tĩ qua lĩ i lĩn miĩn, tĩĩ ng nhĩ gĩ n gĩĩ trong gĩng tĩ c. Thĩ hĩ hĩn huyĩn tĩm sĩ. Tĩĩn cĩ m qua lĩ i thĩn thĩ t chĩ a chĩn. Nhĩ mĩy vi-tĩnh, khi viĩ t, thĩ hĩ bĩi xĩ tĩ y sĩ a lung tĩng, mà khĩng cĩ n phĩ i xĩ tĩ nĩ y, viĩ t lĩ i tĩ kĩa, vĩ cũng tĩĩ n lĩ i. Thĩ viĩ t xĩng, chĩ cĩ n mĩ t cĩi nhĩ p cĩn chuyĩ t, bĩ n ông nhĩ n đĩĩ c ngay tĩ c thĩ. Khĩng cĩ n phĩ i nhĩ bĩ u đĩĩ n chuyĩ n đĩ cĩ khi cĩ tuĩ n mĩ i đĩ n. Hĩng chĩ c lĩ thĩ cĩ a bĩ n bĩ khĩ p nĩ i trĩn thĩ giĩ i chuyĩ n đĩ n ông đĩ đĩ u hay, lĩ, nhĩ u bĩi thuĩ c hĩ u ngĩĩ m, trĩm bĩ n nhĩ c du đĩĩ ng, ngĩn hĩnh ấ nh tuyĩ t vĩ i cĩ a cĩc thĩ ng cĩ nh thĩĩn nhĩĩn, cĩc đĩĩ n phĩm ngĩ n đĩ thĩ loĩ i cĩ a nhĩ u vĩ n đĩ khĩc nhĩu. Ông cĩm ấ n khoa hĩ c kĩ thuĩ t tĩĩ n bĩ, đĩm thĩ giĩ i mĩnh mĩng lĩ i gĩ n gĩĩ trong khĩng gĩn và cĩ thĩ i gĩn.

Mĩ i khi nghe tin mĩ t ngĩ i giĩ bĩ nh hĩĩ n qua đĩ i, ông Tĩ mĩ ng cho hĩ thĩĩ t đĩĩ c thĩ i gĩn đĩu yĩ u sĩĩ ng khĩng chĩ t lĩĩ ng. Nhĩ u ngĩ i nĩ m lĩĩ t vĩi bĩ nĩm, khĩng sĩĩ ng, khĩng chĩ t. Cĩn cĩ nhĩ ng kĩ phĩ i cĩ a tĩy cĩ a chĩn. Ông vĩ n thĩĩ ng mong sũ nĩy, nĩ u đĩĩ c chĩ t, thĩ chĩ t mĩu chĩng, yĩn lĩn, khĩ i qua thĩ i gĩn bĩ nh hĩĩ n lĩĩ ng.

Cĩ mĩ t bĩ n giĩ mĩ a mĩi, cho ông Tĩ lĩ “kĩ tĩ sĩĩ ng” ông chĩ cĩĩ i và nĩi: “Thĩ tĩ sĩĩ ng hĩ n lĩ tĩ khĩ”

Ông Tĩ thĩĩ ng ngĩ rĩĩ ng, ông đĩ và đĩng đĩĩ c quĩ nhĩ u phĩĩ c hĩ nh cĩ a trĩ i bĩn, nhĩ u ấ n gĩĩ cĩ a nhĩn lĩĩ i, xĩ hĩ i, nhĩ u tĩĩn thĩĩ ng cĩ a gĩ đĩĩn, bĩ n bĩ, ngĩĩ i quĩn và cĩ chĩ a quĩn. Ông thĩ y sung sĩĩ ng hĩ nh phĩc. Ông tĩ i ngĩĩ p cho nhĩ ng ngĩ i sũ t đĩ i thĩn vĩn, nĩ ng khĩng ấ a, mĩ a khĩng chĩ u, và tĩ bĩi đĩn ngĩy thĩng đĩ p đĩ cĩ a hĩ, và đĩm đĩ i vĩo bĩ t mĩn, khĩ đĩu.